

Школата и развитието на ученика.

11-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
26. XII. 1923 ГОД. — СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сарооглу № 21

Школата и развитието на ученика.

11-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

26. XII. 1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Школата и развитието на ученика.

Т. м.

Прочетоха се няколко от темите „Отличителните черти на знанието“.

Тема за следующия път: Единство на обичаята.
Сега, ще изпъем новото упражнение:

Благостъ, Благостъ, Благостъ,
Носи, Носи, Носи,
Свѣтлината, Свѣтлината, Свѣтлината.

Радостъ носи за живота (3 пъти)
За живота тя. (3 пъти)

Стари вдига, млади вдига (2 пъти)
Отъ леглото тя. (3 пъти)

Болни милва, здрави радва (2 пъти)
Кога иде тя. (3 пъти)

И ръки текатъ обилно, и цвѣтя
цвѣтятъ красиво (2 пъти).
Кога иде тя. (3 пъти)

Музиката е диагноза. Когато човѣкъ загуби своето равновѣсие, тоновете спадатъ — той не може да взема вѣренъ тонъ. И колкото повече човѣкъ огрубѣва, сѣщо така огрубѣва и неговото гърло, понеже вибрациите му ставатъ груби, прѣчупени. Нѣкои казватъ: не мога да взема вѣренъ тонъ. Щомъ не може да вземешъ вѣренъ тонъ, това показва, че твоята енергия отива въ низходяща степенъ. Има добри цигуларии, които по нѣкога не могатъ да взиматъ вѣрни тонове. Нѣкой пѣтъ свирятъ по-хубаво, а нѣкой пѣтъ свирятъ лошо. И тъй, нека пѣнието и музиката бѣдатъ една диагноза за васъ. Ако не пѣете гласно, поне вѣтрѣ въ душата си трѣбва да сте музикални — не по буква, но душата ви да пѣе.

Изпѣйте сега упражнението „миръ“ съ тоновете до, ми, соль, до. Упражнете го сега само съ до, ми, соль.

Разгнѣвишъ се нѣкой пѣтъ, ще пѣешъ на себе си тихо упражнението „миръ“. Ще си кажешъ така: висшето пѣе на нисшето. Казвашъ: какво трѣбва да правя? Не ми върви. не разбирамъ живота. Ще си изпѣешъ „миръ“. Ама не мога да простя. — Миръ! — до, ми соль. Ще пѣешъ тази дума: Миръ! Мирътъ е дѣте на любовта, а ние знаемъ, че дѣцата сѣ, които помиряватъ кжщата. Много хора, много

ученици си правятъ илюзии за едно, за друго и съ това затрудняватъ живота си. Азъ наричамъ илюзиите „незаконородени дѣца“. Заблуденията, които каратъ хората да страдатъ за Бога, за ангелите — чулъ, недочулъ нѣщо, тъй казалъ или писалъ едикой си, това сѣ все илюзии. Не, не, истина е само това, което ти самъ видишъ и знаешъ. Туй, което другите знаятъ, то е истина за тѣхъ. По-нататкъ, истина за двама души е само това, което двама сѣ видели и сѣ направили сравнение за виденото помежду си. Истина за трима е това, когато и тримата сѣ направили сравнение въ виденото и резултатите сѣ едни и сѣщи. А сега, събератъ се нѣколцина и единиятъ казва: азъ имамъ особено понятие за онъ свѣтъ. Какво понятие? За онзи свѣтъ ти не можешъ да имашъ особено понятие, Особена философия. духовния свѣтъ свѣтлината е такава, че който човѣкъ влѣзе тамъ, не може да се лъже, не може да има илюзии. Тамъ свѣтлината е много силна. Въ физическия свѣтъ може да има лъжи, понеже сѣнките се въртятъ. Въ този свѣтъ човѣкъ може да си състави двѣ понятия за нѣщата, а въ духовния свѣтъ може да има само едно понятие. Сега, запримеръ, щомъ се прави една такава заблѣжка, веднага въ вашето съзнание явява мисълта: това е за едикой си. Не, това е

обща бълбжка. За Истината трѣбва всѣкога да имаме еднакви схващания. Когато на едно дѣте, въ даденъ случай, сложишъ ядене за обѣдъ, не е важно много ли има, но важно за него е онова, което неговиятъ езикъ вкуси и неговиятъ стомахъ възприеме. Което езикътъ на дѣтето почувствува, и което стомахътъ му прѣработи, това е важното за него въ случая. Паницата ти може да е пълна съ ядене, но ако твоятъ вкусъ е покваренъ, ако стомахътъ ти не може да работи, какво се ползувашъ отъ това изобилие? Нѣкой може да има малко, но му е сладичко. Защо? — Стомахътъ му е здравъ. Първиятъ казва: изобилно имамъ, но нѣмамъ вкусъ.

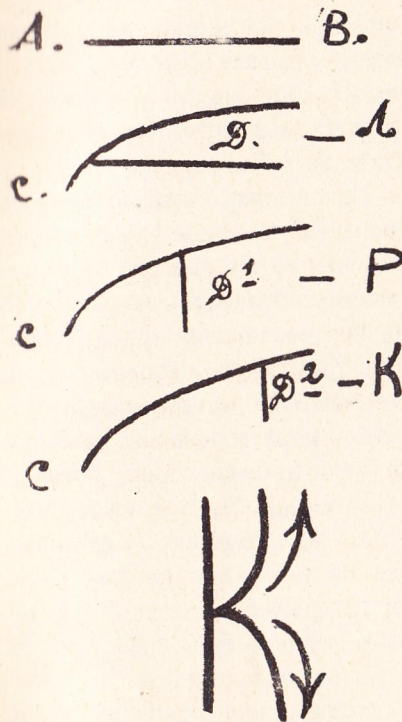
И тъй, при пѣнието, всѣкога пулсътъ спада на ония хора, които не вървятъ по правия пѣтъ. Послѣ, всички меланхолици, всички хора, които намислятъ да извършятъ нѣкое прѣстѣпление, прѣставатъ да пѣятъ. Разправя единъ американски проповѣдникъ слѣдующия анекдотъ. Дѣте отива на събрание, въ църква съ баща си, човѣкъ на около 40—50 години, старъ християнинъ. Дѣтето казва на баща си: татко, азъ виждамъ, всички хора пѣятъ на събраниято, ти защо не пѣешъ? — Е, синко, тѣ се радватъ, пѣятъ, а азъ съмъ утвърденъ вече, менъ пѣние не ми трѣбва. Тѣ сега се учатъ. Единъ день дѣтето и бащата отиватъ

съ едно малко кабриолетче на разходка. Коньтъ ималъ нравъ да се спира на едно мѣсто и да не иска да върви. Дѣтето казва: „Татко, коньтъ се утвърдилъ, затова не иска да върви. Благодаримъ на такова утвърдяване. Наистина, животътъ не седи само въ пѣние, но то е едно отъ добритѣ качества на човѣшката душа. Пѣнието е само единъ начинъ, по който човѣкъ може да се изрази. Френологически, тъй, както е поставенъ центърътъ на музиката въ човѣка, той е на границата между двѣ царства: между чисто материалния и духовния свѣтъ. Въобще, у всички хора, между всички религии разположениятъ човѣкъ ще го познаешъ по това, че той всѣкога пѣе, или най-малкото — тананика. Неразположениятъ човѣкъ не пѣе, той си мълчи. Разбира се, природата, като е вложила пѣнието у човѣка, тя си има своитѣ дълбоки причини, защо, и за какво го е вложила. Защо хората пѣятъ? Защо съществува пѣнието? По своята сѣщина, пѣнието съществува като единъ фактъ, и ние го изнасяме — нищо повече.

Всички пѣятъ „МИРЪ“ — до, ми соль. „МИРЪ“ е едносложна дума, нали? На И-то може да туримъ една възходяща, и една низходяща степенъ. И дѣйствително. И-то е пѣтъ на възлизане, и на слизане. При М-то имаме вече минйорна гама. Тя може и да

се промѣни. При тона соль вървимъ вече нагорѣ.

Въ какво седи силата на една рѣчь? Правилни ли сте изслѣдвания, да видите, въ какво седи силата на паритѣ, и силата на хубавитѣ думи въ живота? Вземете думитѣ „ОБИЧЬ и ЛЮБОВЬ“. Коя е позвучна? — (Обичь). Отваряне устата широко, като за изговаряне буквата „О“ означава избухване. Буквата „Б“ какво означава? Изучавали ли сте какво свойство се крие въ тази съгласна? При всѣка съгласна буква се упражнява извѣстно налягане върху небцето, т. е. става извѣстно нагласяване на устата. При В стискате устнитѣ си, а при Л туряте езика си горѣ. Прѣчупване става, геометрия има при изговаряне на буквитѣ. При всѣка една буква положението на езика и движението на устнитѣ е различно. Линията АВ въ чъртежа означава стисната, затворена уста. За да изговорите нѣкоя буква, отвѣтрѣ става едно напръжение. С — това е небцето и жбитѣ горѣ. При изговаряне на буквата Л, езикътъ взима положение Д. При изговаряне на буквата Р, езикътъ е малко по-назадъ, взима положение Д¹. При изговаряне на буквата К, езикътъ се отегля къмъ гърлото, взима положение Д². Вижете какъвъ е законътъ. Знаете какъ се пише буквата К. Тѣй, както виждате буква-

та К на чъртежа, тя ка-ва: азъ мога и надолу, и нагорѣ. Буквата К не е отъ много добритѣ букви. При изговаренето ѝ езикътъ е готовъ да мушка като нѣкое копие. Но К-то има и добритѣ си страни. То казва: азъ мога не само да коля, но съмъ и кротъкъ. Послѣ, съ К се пишеть думитѣ „кола и колело“. Значи, азъ съмъ въ началото на всѣко движение. „Клепало“ сѣщо се пише съ К. Имаме, обаче,

и думитѣ „клекавъ“, „кьопавъ“. Тѣй щото въ буквата К сѣ събрани противоположни качества. И то си го

признава: двѣ противоположни качества има у мене: и нагорѣ мога да отида, и на долу: К.

И тъй, тази енергия, събрана въ гърлото, е причината да се произведатъ два различни резултата при изговарѣнето на буквата К. Въ гърлото ни се намиратъ извѣстни чакри. Нѣкой пжть изговарянето на буквата К, може да произведе въ тебе или низходяще, или възходяще състояние на гърлото т. е. или да подигне, или да понижи вибрациитѣ на гласнитѣ струни. Защо? — Понеже тия течения отдолу минаватъ въ гърлото. Или, както казватъ астролозитѣ К-то въ своитѣ лоши аспекти може да обърне туй движение надолу. И затова, при неразположение всѣкога трѣбва да употрѣбавате мекитѣ букви. Коя буква е мека, споредъ васъ? — Буквата М. Кое взима участие при произнасяне на тази буква? — (Устнитѣ, носа.) Значи, М-то казва на Ъ-то: азъ не само раста и търся слънцето да го използвамъ, но зная и законитѣ на мисълта. М — мисль. Азъ зная какъ да мисля. Послѣ, въ мене има и милосърдие. Сега, това сж само символи, емблеми на извѣстни сили, които опериратъ въ насъ. Още имаме и думата милость и т. н. При неразположение на духа ще произнасяте тѣзи меки букви, защото при грубостъ човѣкъ всѣкога прѣдизвиква такива букви, които сж

силни. Този законъ до извѣстна степенъ е вѣренъ. Всички думи или имена, които съдържатъ силни букви, мязатъ и на хората. Запримѣрь, ако буквата Р се тури въ началото на една дума упражнява едно влияние, ако се тури въ срѣдата — друго влияние. Но, за да се издигне човѣкъ надъ тия влияния, трѣбва по-високо съзнание, трѣбватъ знания. Ако знанието се даде на хора, които не сж готови, бабичесватъ. Азъ наричамъ „бабичесване“ туй състояние на хората, при което иматъ много знания, които не могатъ да асимилиратъ не могатъ да ги разбератъ и да ги използватъ. Такива знания оставатъ като една утайка въ природата, а законътъ е таквъ: всѣко нѣщо въ природата трѣбва разумно да се използва. И тогава, туй, което въ даденъ моментъ, вземешъ и използвашъ, то остава. Оставишъ ли за послѣ, минава неизползувано. Туй, което можешъ да извадишъ за себе си въ сегашния моментъ, то ще те ползува. Трѣбва да знаете, че едно обяснение, което ви се дава за една буква, или едно разискване върху нѣкоя тема, става само веднѣжъ, не може да се повтори вече. Една мисль дошла веднѣжъ и неизползувана, то е изгубенъ моментъ, втори пжть не се връща. Нѣкой казва: е, послѣ. Не, вие трѣбва да използвате моментитѣ. Този моментъ втори пжть не

се връща. Какво си използвалъ, то ще ти остане. Туй съчетание на условията, при които известни истини ти сж казани, въ другъ случай не може да ги имашъ. Туй е вѣрно не само по отношение на човѣка, но и по отношение на нашата земя. Туй, което сега земята минава прѣзъ пространството, втори пѣть никога нѣма да го мине. Ще кажете: идущата година тя ще мине пакъ сжщиятъ пѣть. Да, тя ще мине около слнцето, но не и прѣзъ сжщото пространство, защото и слнцето се мѣни. Слѣдователно, този моментъ, който имашъ сега, използвай го! Ти казвашъ: утрѣ. Не, не, това е философия, която нѣма никакъвъ смисълъ. Туй, което въ дадения моментъ използвашъ за себе си, него ще носишъ прѣзъ цѣлата вѣчностъ. Туй пѣкъ, което сега си изгубилъ, никога нѣма да го добиешъ. Може отчасти да се домогнешъ до него, но все таки ще чувствувашъ, че то е единъ кърпежъ, не е цѣло парче. И много праведници отъ невидимия свѣтъ като погледнатъ съ онова вѣчното око на тази ти придобивка, ще кажатъ: крѣпка е това! Тя може да бжде закърпена отлично, но все е крѣпка. Сега, вие ще кажете: защо този законъ е толкова строгъ? Той е много хубавъ законъ. Той е законъ само за ученици. И тѣзи крѣпки не струватъ нито петъ пари за онзи, у когото има знание,

съзнание, който търси Любовета, Мъдростта и Божествената Истина. Това сж велики правила, съ които човѣкъ трѣбва да борави.

Та, всѣко благо, което днесъ ви се дава, не го отлагайте! Нѣкой казва: като дойдемъ въ нѣкое друго прѣбраждане, тогава ще го използваме. Не, не, сега! Ти, като дойдешъ въ друго прѣбраждане, ще имашъ толкова крѣпки на дрехата си, че ще помнишъ какъвъ си билъ. Ти сега, въ туй прѣбраждане не искашъ да живѣешъ добръ, че втори пѣть като дойдешъ, тогава ще живѣешъ добръ. То е само игра на заръ. Казва: сега загубихъ, но втори пѣть ще спечеля. Но на какво отгорѣ, като нѣмашъ какво знание? — Е, азъ ще хвърля пакъ. Хвърляшъ, но пакъ загубвашъ. — Е, трети пѣть ще спечеля. Послѣ казвашъ: чакай, четвърти, пети, шести пѣть, докато спечеля. Не, като хвърлишъ единъ пѣть и да спечелишъ. Това разбирамъ положително знание. Нѣкой казва: азъ зная. Е, хубаво, като знаешъ, ела тогава да играемъ на табла. Нали си пророкъ, нали знаешъ, казвашъ ми, че като хвърлишъ зара, ще спечелишъ. Азъ казвамъ: нѣма да спечелишъ. Ако спечелишъ, ти си правъ, азъ съмъ кривъ. Ако загубишъ, азъ съмъ правъ, ти си кривъ. Но ти хвърлишъ и загубвашъ. Казвашъ: е, то е случай-

ность. Казвамъ: ще спечелишъ ли втори пжть? — Ще спечеля. Казвамъ: нѣма да спечелишъ. Хвърлишъ, пакъ не спечелвашъ. Ама трети пжть като хвърля, ще спечеля. — Нѣма да спечелишъ. Хвърлишъ пакъ загубвашъ, Тогава азъ обръщамъ закона. Казвамъ: азъ ще хвърля зара и ще спечеля. Хвърлямъ и спечелвамъ. Каквото кажа, излиза. То е знание вече. Хвърля и печеля, знание имамъ.

Туй е само за изяснение на въпроса. Тѣ сж игри, упражнения. Сега, ще упражнявате и върху други хора, и върху себе си това знание. Всѣки единъ отъ васъ може да си прави опити. Да не си правимъ илюзии: нито много ще се насърчаваме, нито пъкъ ще се обезсърчаваме, но трѣбва да се стремимъ къмъ онази абсолютна Истина, която е необходима за живота. Тогава ще бждемъ свободни. Разбира се, такова едно състояние не се добива лесно. Че не се научилъ човѣкъ отведнажъ, нищо отъ това. Ще се опита втори, трети пжть. Вънъ отъ това, има извѣстни математически правила, чрѣзъ които всѣки единъ отъ васъ може да изчисли, запримеръ въ една лотария, кои билети може да спечелятъ. Мнозина сж правили такива опити, но онзи, който има туй правило, не може да злоупотрѣбява съ него. Злоупотрѣби ли, той изгубва тази способностъ. Значи, природа-

та не търпи лъжа. Ще се ползувашъ отъ нея, ще взимашъ толкова, колкото ти е потрѣбно. Вземешъ ли повече, изгубвашъ нейното довѣрие. И затуй, въ истинското знание на хората се изисква абсолютно чистосърдечие и вѣрностъ. Знанието и мъдростъта не търпятъ абсолютно никаква лъжа, никакъвъ фалшъ.

Сега тия символи, това произхождение на азбуката, не мислете, че е нѣщо произволно. Тия символи сж образувани още прѣди хиляди години. Нѣкои отъ тия символи днесъ сж видоизмѣнени отъ ученитъ хора, и съ това сж направили едно голѣмо благодѣяние, една голѣма услуга на човѣчеството, като сж опростотворили тѣй букзитѣ.

Всѣка една дума съдържа извѣстни елементи въ себе си. Напримеръ, азъ написвамъ думата БЛАГОСТЬ. Тази дума въ дадения случай съдържа извѣстни елементи. Запримеръ, буквата Б е единъ материаленъ елементъ, съдържа всички материали и условия на физическия свѣтъ. Онзи, който иска да говори за благодъ, той не борави съ умствения свѣтъ. Благодъта трѣбва да има нѣщо материално въ себе си. Ти не можешъ да бждешъ благъ къмъ нѣкой човѣкъ, ако не го нахранишъ, ако не го облѣчешъ. Съ това започва благодъта, а не съ красивитѣ думи. Благодъта

започва съ реалното въ свѣта: съ ядене, съ обичане. Слѣдъ като си се занимавалъ съ физическото, иде буквата Л. Тя е една прѣходна връзка къмъ умствения свѣтъ. Буквата А означава чисто умствения животъ на човѣка, когато Л-то борави повече съ астралния свѣтъ, или съ чувствения свѣтъ на човѣка. То показва нахждъ е неговиятъ стремежъ. Съ други думи Л-то показва човѣкъ, който се движи, който търси нѣщата. Кой търси нѣщо? — Само този който чувствува, само чувствата търсятъ. Който мисли не търси Когато обичашъ, търсишъ нѣщо, а като мислишъ, ти си на едно мѣсто. Когато мисълта ти придобие способността едноврѣменно и да чувствува, значи, и да мислишъ, и да чувствувашъ, тогава има и движение, и търсене. Значи, първитѣ букви показватъ, че човѣкъ въ материално отношение, трѣбва да бѣде здравъ, да има какво да даде. Второто нѣщо: да може да се движи, да има добро сърце, да умѣе да чувствува, да се стреми къмъ нѣщо. Къмъ Бога да се стреми! Буквата А показва, че човѣкъ не трѣбва само да бѣде крайно интелигентенъ много уменъ, за да знае какъ да даде да направи туй благо — и то по най-добъръ начинъ. Буквата Г е начинъ, като направишъ туй благо, да знаешъ какъ да го закрѣпишъ, да не се измѣня, а да остане за

пѣчни врѣмена написано въ архивата на природата. Буквата О е мѣрка, съ която трѣбва да се мѣрятъ всичкитѣ величини.

Сега, ще ви приведа едно сравнение. Ако искате да знаете, колко почитание и уважение иматъ хората къмъ васъ, или какво мислятъ за васъ, раздайте си всичкото имане, останете само съ една скъсана шапка, съ скъсани обуца и дрехи и излѣзте изъ София. Само така ще познаете, каква цѣна имате. Това е буквата О — нулата. Слѣдователно единъ човѣкъ, който иска да покаже своята сила, трѣбва да тури една нула въ джоба си. Може ли да турите една нула въ джоба си? Единъ грошъ може да турите, но една нула може ли да турите? Нулата е едно качество. Значи, ще носите въ себе си едно качество, и туй качество ще седи на върха на вашия езикъ, като една точица. Нулата се носи само на върха на езика. Тази нула е почти най-важното нѣщо. Нали, като направятъ нѣкоя урна, турятъ нищото на устата на урната, и прѣзъ туй нищо излиза всичко навънъ? Ако туй нищо се запуши, тогава знаете ли какво може да стане? Ако спремъ една рѣка въ нейния пѣтъ, какво може да стане съ околнитѣ села? — Тѣ ще изчезнатъ. Слѣдователно, нищото показва безкористие въ живота. Ние носимъ

своята доброта само на езика си, а нѣкой пѣтъ, като искаме да станемъ прѣмного голѣми, тогава запушваме езика си. Нѣкои се оплакватъ, че били нищо. А то, докато си нищо, ти си човѣкъ. На земята, щомъ станешъ нѣщо, навѣдять се жаби, риби и тѣ се разполагатъ въ туй нѣщо, т. е. тѣ се развиватъ, а ти имъ носишъ само мръсотиитѣ — нищо повече! И затуй, всичкитѣ велики Учители сж проповѣдвали, че човѣкъ не трѣбва да има нищо. Туй е законъ у тѣхъ. Другитѣ хора нека носятъ богатство, а ученикътъ ще носи своето богатство на края на езика си! И като каже думата „нищо“, тя да бжде толкова мощно изказана, че кждѣто и да иде, да има мѣсто за него. Ще кажете: кждѣ ще се прѣхрани такъвъ човѣкъ? — Такъвъ човѣкъ навсѣкждѣ може да се прѣхрани. И казва се въ Писанието: „Богъ направилъ свѣта отъ нищо“. Той направилъ свѣта отъ една енергия, която не е подпушена.

Сега, азъ спирамъ до нищото, до О-то при думата БЛАГОСТЬ. Оставатъ буквитѣ С, Т и Ъ за ваше размишление, т. е. тѣзи три букви вие ще ги разрѣшите. Какво означава буквата С въ природата? Ще направите едно разграничение. Разбира се, това което ви говоря за буквитѣ, не е абсолютна истина. Това сж относителни сили, които работятъ въ при-

родата. Може да кажете: какво е значението на тия букви въ нѣмски, или английски езикъ? — Сжщото. Само че тамъ хората сж въ друга еволюция. Вземете буквата h въ френски и английски езикъ. Тя прѣдставлява нашето У обърнато надолу. Значи, тия хора сж по-умни, по-установени. Славянитѣ иматъ У-то, а авропейцитѣ иматъ У- (игрекъ).

Сега, вземете думата „Dott“ на нѣмски ез., българската дума „Богъ“ и еврейската дума „Иехова“, по какво се различаватъ тия думи? Тѣзи думи нѣматъ еднакво значение у тритѣ народа. Когато англичанинътъ употребява ту God, това не означава онова абсолютното, а всички ония помощници въ човѣчеството. Значи, въ по-мека форма е това. И слѣдователно, у тѣхъ думата Богъ започва съ буквата g. Значи, пакъ съ нищото. Англичанинътъ казва: дѣйствително, азъ зная, че Богъ е всесиленъ, че Той може да направи нѣщата отъ нищо, но все таки, нека туримъ единъ корень къмъ земята, да се закрѣпи това нищо и затова турятъ този корень надолу g. Българинътъ пѣкъ пише думата Богъ съ началната буква Б. Той казва: за да мога да израсна нагорѣ, трѣбва да пусна корень надолу въ земята. Той не иска само единъ корень, както англичанинътъ, но два корена — да се закрѣпи по-здрави

Казва: два стълба менъ ми трѣбватъ Евреинътъ пъкъ казва друго яче: нека Господъ ми даде мѣсто да закача своето котле, да туря стоката си, тогава и азъ ще съмъ готовъ всичко да направя за Него. Затуй той е станалъ търговецъ. Българинътъ взелъ земледѣлието. Англичанинътъ, който има само единъ корень, какъвъ може да бжде? — Морякъ съ своя корабъ. Корабътъ нали има само единъ корень? — Котвата. Като се спусне котвата въ морето, корабътъ се държи. Значи англичанинътъ вѣрватъ въ единъ Господъ, който има само единъ корень. Такова тълкуване може да имъ дадемъ споредъ условията, при които тѣ живѣятъ. Вие може да оспорите това, но ние математически може да го докажемъ. Българинътъ казва: На дърво безъ корень не се качвамъ. Затуй българинътъ много сбица живота. Той е веселъ само тогава, когато хамбарътъ му е пълненъ. Англичанинътъ е веселъ, когато корабитъ му сѣ пълни, а евреинътъ е веселъ, когато дюкянътъ му е пълненъ съ стока. Всичко това не е абсолютната истина, но ние тълкуваме смисъла на нѣщата, споредъ значитѣ при писанието. — Тази бѣлѣжка е, за да изучавате мекитѣ звуци. Тѣхъ наричатъ съгласни, тѣ сѣ по възможность меки.

Сега, вие трѣбва да знаете, какъ да се само-

наблюдавате, защото, ако не се наблюдавате правилно, може да си създадете голѣми неприятности. Когато човѣкъ наблюдава, той трѣбва да бжде правдивъ. Първото нѣщо, като ученици, трѣбва да бждете много правдиви въ своитѣ заключения — и спрѣмо себе си, и спрѣмо другитѣ. Ако намѣрите, че не сте правдиви, изправете се. Никога не правете лъжливи заключения! Въ всичкитѣ си твърдения трѣбва да бждете абсолютно правдиви! И въ писане, и въ говорене, необходимо ви е туй качество — правдивость. Навсѣкждѣ трѣбва да създадете отношения на правдивость Въ свѣта, тамъ дѣто можемъ да направимъ погрѣшки, може и да изправимъ своитѣ погрѣшки.

На всѣки човѣкъ природата е дала мѣсто точно опредѣлено. Азъ съмъ говорилъ и другъ пѣтъ: никой отъ васъ не трѣбва да желае да измѣни своето мѣсто. Въ дадения случай, туй мѣсто, което природата ти е дала, туй мѣсто, въ което Богъ те е поставилъ е най-доброто за тебъ. Той нѣма да те остави тамъ. Туй звание ти трѣбва да го минешъ. Но, дадено ли ти е едно положение, не го замѣняй съ друго. Този моментъ, въ който сега живѣешъ е най-важниятъ за тебе. Да кажемъ, ти си единъ бѣднякъ, имашъ само една риза. Другъ нѣкой е Царь. Дой-

дaтъ и те повикaтъ, кажатъ ти: „Ела, стани царь!“ Трѣбва да кажешъ: не, туй положение азъ не го искамъ. Ако искахъ да бѣда царь, то прѣди да слѣзa тукъ, щѣхъ да се родя тамъ, въ царския домъ, но понеже избрахъ да се родя въ туй положение, не го смѣнямъ. И ако стана царь сега, всички ще ми се смѣятъ, ще кажатъ: „Я, този говедарь станалъ царь! И сега, понеже съмъ избралъ туй звание, азъ ще му бѣда вѣренъ“. Простиятъ може да придобие знание, а царьтъ може да изгуби знанието си. Царетъ не всѣкога сж били найученитъ и най-благороднитъ. А бѣдниятъ човѣкъ, като е самостоятеленъ, може да придобие една добродѣтель. Слѣдователно, ние трѣбва да използваме условията, при които сме поставени. Не роптайте, но използвайте условията! Не ги измѣняйте, но ги облагородявайте! И послѣ, нито укорявайте нѣкого, нито взимайте страната му, нито пъкъ се опълчвайте противъ него въ училището. Въ училището, щомъ нѣкой вземе страната на кого и да е, веднага се раздѣлятъ на партии. Нѣма какво да се дѣлите на партии. Всѣки ученикъ трѣбва да учи! Почнатъ ли ученицитъ да се дѣлятъ, тази работа не е на добъръ пѣтъ. Ако се явяватъ нѣкои несъгласия, нѣкои онеправдания въ школата, тѣ сж едно изключение. Въ една школа, като Все-

мирното Бѣло Братство, всичкитъ погрѣшки сж абсолютно изключени. Казвате: е, тия братя! Вие сте чудни! Ами какво сж виновни тия братя. Срещнете нѣкой, каже ти: ти си коравосърдеченъ човѣкъ. Казвашъ: обиди ме той. Ама той ти казва една истина. Че ти съ меко сърце ли си? Ако те вземемъ при сегашнитъ условия, колко добрини си направилъ? Доброто не е само за даденъ моментъ. Срещна единъ човѣкъ и въ дадения случай му направя едно добро, но на сто други пъкъ не съмъ направилъ никакво добро — изпжда ги. Казвашъ: той направи едно добро. Ти си ме видѣлъ като съмъ направилъ едното добро, но не си ме видѣлъ, когато изпжидихъ сто души отъ кѣщата си. Не е това положението, което опрѣдѣля отношенията ми.

Пита нѣкой: каква е задачата на единъ ученикъ? Казвате: знанието. Ами защо ви е знание? — Да се развиваме. Защо трѣбва да се развивате? Азъ взимамъ думата развиване въ буквална смисълъ. Да се развивате, като едно платно, което е изтъкано и навито. Хубаво, взема туй платно, ида на рѣката да го бѣля. Развивамъ го, но какво показва това развиване? — Пера го, да стане по-бѣло. А вечерьта го намотая и го нося въ кѣщи. Казватъ: завилъ го. На другия день пакъ го развивамъ, пакъ го бѣля. Хубаво, но

ако азъ само развивамъ платното, безъ да го бѣля, какво печеля съ туй развиване и навиване? Азъ, който само развивамъ платното, нищо не печеля. То може да стане по-цѣнно, ако стане по-бѣло. Но, ако не придобие тази бѣлина, азъ съмъ изгубилъ своята енергия напразно. Сега, ето гдѣ е сравнението. Ако азъ въ този си животъ не придобия едно ново качество, какво се ползувамъ, че съмъ дошълъ на земята? Само да се развивамъ и навивамъ като платното ли? Слѣдователно, въ развитието си, човѣкъ трѣбва да придобие едно основно качество! Въ всѣка възраст има качества, които трѣбва да се придобиятъ. Когато дѣцата станатъ малко по-възрастни, на около 15—16 години, иматъ извѣстни тѣги. Младото дѣтенце, синътъ или дъщерята, вече седятъ замислени. По рано майката казва: моето дѣтенце е весело. Послѣ казва: замислило се е моето дѣтенце. Дойде ли къмъ 30-та си година, пакъ ще се замисли. Къмъ 45-та година пакъ ще се замисли. Къмъ 60-та година — сжщо. И къмъ 120-та си година човѣкъ пакъ е замисленъ. Всички сж замислени. Но, тия замисляния на човѣшкия духъ се различаватъ. Обектитѣ на тия замисляния какви сж? Едни и сжщи ли сж? — Не.

Азъ турямъ такова правило: Никога да се

не гнѣвишъ безъ обектъ! Ако се гнѣвишъ, трѣбва да имашъ обектъ, и да намѣришъ истинскитѣ причини, защо се гнѣвишъ. Ако си намѣрилъ истинскитѣ причини, гнѣви се, но да не постѣпвашъ, както сжперникътъ отъ Молиеровата комедия. Питатъ го: кой те обра? — Всички ме обраха! Но кажи кой, специално кой? — Цѣлиятъ свѣтъ ме обра? Е, каква наука има въ това? Цѣлиятъ свѣтъ го обра! Но кой специално, кажи! Ти можешъ да се гнѣвишъ, но да прѣдполагашъ, че всички сж виновни, това не бива. Азъ ви позволявамъ при едно условие да се гнѣвите: да знаете обекта на своя гнѣвъ. Щомъ имашъ обектъ, дръжъ го! Тогава може да се гнѣвишъ. Въ Писанието се казва: „Гнѣвете се, но не съгрѣшавайте!“ Сега, нѣкои казватъ: не трѣбва човѣкъ да се гнѣви! Не, ще се погнѣвишъ нѣкой пѣтъ, но съ обектъ. Щомъ имашъ обектъ, ти се ползувашъ вече, ти пращашъ своята енергия. Разгнѣвишъ ли се безъ обектъ, ще се поправишъ, ще се извишишъ, ще кажешъ: братко, ще ме простишъ, азъ те обрахъ, взехъ ти 10,000 лв, но ще ти ги върна, на ти още 500 лв. Кажешъ ли така, гнѣвътъ ти ще мине. Тогава той пѣкъ казва: ако ти не бѣше ми върналъ паритѣ, азъ щѣхъ да те убия. Ако пѣкъ той ти е направилъ нѣщо, ти ще му простишъ. Зна-

Тия линии може да бждатъ братя, понеже въ жили-
тѣ имъ прониква една кръвъ, кръвта на единъ ба-
ща и на една майка. Но, като дойдемъ до духовния
смыслъ, пакъ трѣбва да съществува сжщия прин-
ципъ. Въ насъ трѣбва да прониква сжщия духъ. Ако
прониква, може да бждемъ братя, но, ако нѣмаме
този принципъ, ние не може да бждемъ братя. Въ
братята на земята трѣбва да тече една и сжща кръвъ.
И ако нѣкой пжть братя и сестри не се обичатъ,
азъ зная причинитѣ на това. — Сжщата кръвъ не
тече въ тѣхъ. Ако бихъ изяснилъ причинитѣ, бихъ
ги смразилъ още повече. Има нѣщо чудно въ таки-
ва братя и сестри. Братъ и сестра не могатъ да не
се обичатъ, ако въ тѣхъ тече кръвта на единъ ба-
ща и на една майка. Щомъ законътъ на физическо-
то поле е дѣйствувалъ правилно, то между тия линии
които се спущатъ отъ линията АВ и които прѣдстав-
ляватъ братя и сестри, всѣкога ще има любовъ. Но,
ако законътъ се измѣнилъ, не е дѣйствувалъ прави-
лно на физическото поле, тия братя не може да се
обичатъ. и между тѣхъ не може да има правилни
отношения.

Милостта при кои условия може да се прояви?
За да направишъ милостъ нѣкому, пакъ се изисква
сжщия законъ. Ние трѣбва да туримъ една здрава

основа въ живота си и да изхождаме винги отъ
тази основа. Това е мораль! Всички трѣбва да дѣй-
ствуваме така, че всѣкога да бждемъ добри. Ти не
може да станешъ ученикъ въ една школа, прѣди да
си станалъ добъръ. Ученикътъ трѣбва да бжде до-
бъръ, прѣди да влѣзе въ школата, а не слѣдъ като
влѣзе. Въ школата вжтрѣ той ще проявява
своята доброта. Въ школата, отъ невидимия
свѣтъ, за ученика ще се разкриятъ двѣ нѣща: въ
единъ случай, че е билъ добъръ, въ другъ — че
не е билъ добъръ. Школата, това е почва, при коя-
то ученикътъ може да се изяви и да се развива. Въ
тази почва, каквото и да посѣете, царевица, ябълки
или жито, тя ще опрѣдѣли какво е съмето. То ще
се изяви. Всѣко съменце само ще покаже своитѣ
качества. Школата е, която ще покаже, какво е вло-
жено въ ученицитѣ, и всѣки ще се види, какъвъ е.
Въ школата ще се покаже, даденъ ученикъ цареви-
ца ли е, жито ли е, ябълка ли е. Азъ взимамъ тия
растения като символи на човѣшкия характеръ, както
се проявява. Щомъ тия качества не се проявятъ, то-
гава този ученикъ не спада къмъ растителното цар-
ство. Той е нѣкой скжпоцѣненъ камъкъ. Значи, той
е за друга почва. Други сж законитѣ, въ които той
може да се развива.

Тия мисли, които нахвърлямъ, не трѣбва да ги вземете за упрѣкъ на вашия животъ. Вашиятъ животъ сега се развива много правилно, но той е за дадения моментъ. Азъ не искамъ да се занимавамъ съ вашия минилъ животъ. За вашия миналъ животъ не се интересувамъ. И за бъдещия ви животъ пакъ не се интересувамъ, но за тази вечерната ви мисль се интересувамъ. За другото, турямъ двѣ междини, казвамъ: вие сте отговорни за него.

И тъй, вие ще разгледате тия принципи въ живота си. Азъ ви говорихъ за истини, за които много пѣти ви се е говорило, но и вие сте ги отлагали, отлагали. Казвате: за бъдеще. Азъ виждамъ много ваши минали съществувания, прѣзъ които сте казвали: като дойда втори пѣтъ на земята, ще работя, ще се уча. Е, хубаво, сега дойдохте. Вие сте дошли вече, но пакъ казвате тъй, както и въ миналото. Тогава имало благоприятни условия за ученика, но сте казвали: Сега да се понаживѣемъ малко, че идущиятъ пѣтъ ще работимъ. И много отъ васъ сж били благородници, имали сте слуги, живѣли сте богато, но Господъ ви е казвалъ: „Слушай, трѣбва да се поправишъ!“ Вие сте казвали: я ме остави да се понаживѣя, че втори пѣтъ като дойда, тогава. И най-послѣ животътъ ви се приключилъ. Хайде, сега сте

дошли, богатството го нѣма вече, слугитѣ ги нѣма. Такива нѣща има въ „Хиляда и една нощъ“ въ приказкитѣ на Халима. Тамъ има много интересни работи. Вие сте вързани нѣкъдѣ, но сега иде онзи който ще ви освободи. Нали въ приказкитѣ се говори, че имало едни, които били омагьосани, седятъ и чакатъ да дойде нѣкой да ги размагьоса. Ето, иде Той, иде Истината, която ще ви освободи. Започнете това, за което сте ламтѣли отъ памти-вѣки. Какъ ще го направите? — И това знаете. Не се лъжете, не се мамете! „Ама азъ ще му кажа какъ да го направи“. Не, той знае какъ да го направи. Всѣки знае какъ да направи нѣщата. И азъ зная, и вие знаете. Нѣкой ти казва - знаешъ ли, че ти си обидилъ еди-кого си. Тъй ли, пъкъ азъ не подозирамъ, че съмъ го обидилъ. Но когато него обидятъ, казва: той не трѣбваше тъй да постѣпи. Ти като обидишъ, казвашъ, че не знаешъ, че си обидилъ. Е, какъ тъй? Хубаво, ученици обидятъ единъ свой учителъ. Учителътъ казва: тѣ не трѣбваше да постѣпватъ тъй съ мене. Ученицитѣ трѣбва да ме почитатъ. Казвамъ: ами ти съ ученицитѣ какъ трѣбваше да постѣпвашъ? Ти нарече онзи ученикъ съ името на едно четвероного дългоухо. Ти си учителъ, ще държишъ съ ученицитѣ си единъ мекъ езикъ. Искашъ да те обичатъ — ще ги

обичашъ, Исашъ да те почитатъ ще ги почиташъ. Само така ще имате правилни отношения. Сега, не е важно ученичеството и учителството, важни сж отношенията между хората. Послѣ, и къмъ себе си ще спазвате сжщия законъ. Туй, че утрѣ може да станете вие учители, това е едно заблуждение. Да мислите пъкъ, че този е учителъ, а онзи ученикъ, и то е заблуждение. Човѣкъ въ свѣта самъ учителъ не може да стане. И ученикъ самъ не може да стане. Учителъ, за да станешъ, трѣбва да те назначатъ отъ нѣкъдѣ, и ученикъ да станешъ, пакъ трѣбва да те пуснатъ отъ нѣкъдѣ. Трѣбва да се тури въ тебъ този поривъ, тази любовъ, туй непрѣодолимо желание да се учишъ, за да станешъ ученикъ. Друго нѣщо е, което те движи. Да станешъ ученикъ — то е благодать, да бждешъ учителъ, и то е благодать. То не е отъ единъ животъ само. Ако въ единъ животъ може да станешъ ученикъ или учителъ, всѣки може да стане. За да станешъ учителъ и ученикъ, изисква се дълго врѣме. Трѣбва да правишъ опити, опити, опити, докато дойдешъ до това положение. И знаете ли, какви тежки сж условията. за да бждешъ ученикъ? То не е лесна работа. Знаяте ли какви сж условията да стане нѣкой учителъ? Женитѣ по-добрѣ ще разбератъ, какво нѣщо е учителъ. Майка ставали ли сте, раждали ли

сте? Майчинството е нѣщо, което приблизително, може да изясни идеята. Докато не заченешъ известна идея, като една жена, и докато не носишъ всичкитѣ тия тягостни състояния, страдания и колебания, че нѣкой пътъ тѣй, да треперишъ за тази идея, че може да я пометнешъ, да не я изнесешъ, да пропаднешъ, и всѣки моментъ да ти е скжпъ, ти не можешъ да разберешъ, какво нѣщо е учителството. Послѣ, не само да искашъ да я изнесешъ, но да гледишъ нагъ да я изнесешъ. И най-гослѣ, като изнесешъ всичко туй, да кажешъ: Слава Бсгу! Тогава само ти ще бждешъ герой на положението.

Та сега, вие имате една отъ важнитѣ задачи. Ако тази задача не може да я разрѣшите, учителъ не може да станете. Добриятъ учителъ е билъ добъръ ученикъ. Лошиятъ учителъ е билъ лошъ ученикъ. Ученици и учители, това сж положения, които само опрѣдѣлятъ ония велики отношения, които Богъ е вложилъ въ човѣшката душа.

Въ тия разисквания сега има една малка натегнатостъ. Знаяте ли отъ какво произтича тази натегнатостъ? Тя произтича отъ факта, че не знаемъ какво да правимъ съ сегашния си животъ. Сегашенъ животъ нѣма. Когато вие говорите за сегашния си жи-

почувствувате сящото, кажете: ще бжда добъръ! И като рѣшите да бждете добри, трѣбва да почувствувате туй добро разположение на духа. Ако ви е тежко, значи не сте взели правилното рѣшение. Щомъ рѣшението е правилно, трѣбва да почувствувате единъ вътрѣшенъ миръ. Ще бждете весели, бодри! Казватъ: какво стана съ тебъ? — Азъ спечелихъ много много спечелихъ. Казвамъ: вие се взели правилно рѣшение.

И тъй, ще мислите бързо! Ще живѣете въ врѣмето и пространството, а Възвишенитѣ рѣшения ще правите извънъ врѣмето и пространството. На туй всѣки е способенъ сега. Това е Истината.

Т. м.

„Миръ“.—Мирътъ носи Божията радостъ.

